Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

10 ноември 2011 година [*] [i]

„Опазване на околната среда — Регламенти (ЕО) № 1013/2006 и (ЕО) № 1418/2007 — Контрол на превозите на отпадъци — Забрана за износ на отработени катализатори за Ливан“

По дело C-405/10

с предмет преюдициално запитване на основание член 267 ДФЕС, отправено от Amtsgericht Bruchsal (Германия) с акт от 26 юли 2010 г., постъпил в Съда на 10 август 2010 г., в наказателното производство срещу

QB,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н J.-C. Bonichot, председател на състав, г-жа A. Prechal, г-н K. Schiemann (докладчик), г-н L. Bay Larsen и г-н E. Jarašiūnas, съдии,

генерален адвокат: г-н Y. Bot,

секретар: г-н K. Malacek, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 16 юни 2011 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за QB, от адв. S. Jäger, Rechtsanwalt,

– за италианското правителство, от г-жа G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от г-н G. Aiello, avvocato dello Stato,

– за Европейската комисия, от г-н A. Marghelis и г-н G. Wilms, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 21 юли 2011 г.,

постанови настоящото

[*] Език на производството: немски.

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на разпоредбите на член 37 от Регламент (ЕО) № 1013/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2006 година относно превози на отпадъци (ОВ L 190, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 16, стр. 172) и от Регламент (ЕО) № 1418/2007 на Комисията от 29 ноември 2007 година относно износа за оползотворяване на някои отпадъци, изброени в приложение III или IIIA към Регламент № 1013/2006 в някои страни, за които Решението на ОИСР относно контрола върху трансграничното движение на отпадъци не се прилага (ОВ L 316, стр. 6), изменен с Регламент (ЕО) № 740/2008 на Комисията от 29 юли 2008 г. (ОВ L 201, стр. 36, наричан по-нататък „Регламент № 1418/2007“).

2 Запитването е отправено в рамките на наказателно производство, образувано срещу QB, за това, че е изпратила отработени автомобилни катализатори от Германия за Нидерландия, за да бъдат изнесени в Ливан.

Правна уредба

Право на Съюза

3 Съображения 1 и 42 от Регламент № 1013/2006 посочват, че основната му цел е да гарантира опазване на околната среда, когато отпадъците са предмет на превоз.

4 Съображения 26 и 28 от този регламент подчертават, що се отнася до износа от Европейския съюз в трета страна, че трябва да се защити по-специално „околната среда на заинтересованите държави“. В това отношение съображение 33 от същия регламент по-специално уточнява, че „[щ]о се отнася до износ от [Съюза], който не е забранен, трябва да се положат усилия, за да се обезпечи, че отпадъците се управляват по екологосъобразен начин за целия период на превоза, включително оползотворяването или обезвреждането в страната по местоназначение“.

5 Както следва от съображение 3 от посочения регламент — също както Регламент (ЕИО) № 259/93 на Съвета от 1 февруари 1993 година относно надзора и контрола върху превози на отпадъци в рамките на, за и от Европейската общност (ОВ L 30, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2 стр. 161), който първият регламент заменя — освен това той има за цел да гарантира изпълнението на задълженията, произтичащи от Конвенцията за контрол на трансграничното движение на опасни отпадъци и тяхното обезвреждане, подписана в Базел на 22 март 1989 г., одобрена от името на Общността с Решение 93/98/ЕИО на Съвета от 1 февруари 1993 година (ОВ L 39, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 7 стр. 212, наричана по-нататък „Базелската конвенция“).

6 Съображение 5 от Регламент № 1013/2006 уточнява, че една от целите му е и да включи в законодателството на Общността съдържанието на Решение C(2001)107 окончателен на Съвета на Организацията за икономическо сътрудничество и развитие (ОИСР), отнасящо се до преразглеждането на Решение C(92)39 окончателен относно контрола върху трансграничното движение на отпадъци, предназначени за операции по оползотворяване (наричано по-нататък „Решение на ОИСР“), с цел да се хармонизират списъците с отпадъци с Базелската конвенция и да се преразгледат някои други изисквания.

7 За тази цел, както следва от член 1, параграф 1 от него, Регламент № 1013/2006 установява процедури и режими за контрол върху превоза на отпадъци в зависимост от произхода, местоназначението и маршрута на превоза, вида на превозваните отпадъци и вида третиране, което се прилага върху отпадъците на тяхното местоназначение.

8 Член 36, параграф 1, който се съдържа в раздел 1, озаглавен „Износ към държави, за които не се прилага Решението на ОИСР“, от глава 2, наречена „Износ на отпадъци за оползотворяване“ от дял IV, озаглавен „Износ от [Съюза] към трети страни“ от Регламент № 1013/2006, гласи следното:

„Забранява се износ[ът] от [Съюза] на следните отпадъци, предназначени за оползотворяване в държавите, за които не се прилага Решението на ОИСР:

а) отпадъците, изброени като опасни в приложение V;

[…]

е) отпадъците, вносът на които е забранен от страната по местоназначение[...];

[…]“.

9 Член 37, който също се намира в посочения раздел 1 от Регламент № 1013/2006, предвижда в параграфи 1—3:

„1. В случая на отпадъци, изброени в приложени[е] III или IIIA и износ[ът] на които не е забранен съгласно член 36, в срок от 20 дни от влизането в сила на настоящия регламент, Комисията изпраща писмено искане до всяка държава, към която не се прилага Решението на ОИСР, с което изисква:

i) писмено потвърждение, че отпадъците могат да бъдат изнесени от [Съюза] за оползотворяване в тази държава; и

ii) посочване на контролната процедура, ако има такава, която ще се използва в страната по местоназначение.

На всяка държава, към която не се прилага Решението на ОИСР, се дават следните възможности:

а) забрана; или

б) процедура на предварителна писмена нотификация и съгласие като описаната в член 35; или

в) никакъв контрол в страната по местоназначение.

2. Преди датата на прилагане на настоящия регламент, Комисията приема регламент, като взема предвид всички отговори, получени [съгласно] параграф 1 […]

Ако дадена страна не издаде потвърждение съгласно параграф 1 или ако с дадена държава по някаква причина не е установена връзка, се прилага параграф 1, буква б).

[…]

3. Ако дадена държава посочи в своя отговор, че определени превози на отпадъци не са предмет на никакъв контрол, за такива превози се прилага член 18 mutatis mutandis“.

10 Съгласно член 35 от Регламент № 1013/2006 за превозите на отпадъци, за които се прилага тази разпоредба, се прилага процедурата на предварителна писмена нотификация и съгласие, която по-специално трябва да се проведе между компетентните органи, отговорни за изпращането и тези по местоназначение.

11 Член 18 от същия регламент въвежда информационни изисквания при превоза на отпадъци, за които се прилага тази разпоредба. Посоченият член предвижда по-специално, че съответните отпадъци трябва да бъдат придружавани от определени документи и че трябва да може да бъде представено доказателство за наличието на договор между лицето, което урежда превоза на отпадъци, и получателя за оползотворяване на тези отпадъци, и че такъв договор трябва освен това да е в сила, когато започне превозът.

12 Озаглавена „Списък на отпадъци, предмет на информационни изисквания, определени в член 18 („Зелен“ списък на отпадъците)“, част I от приложение III към Регламент № 1013/2006 по-специално предвижда, че отпадъците, изброени в приложение IX към Базелската конвенция, дадено в приложение V, част 1, списък Б към настоящия регламент, ще бъдат предмет на общите информационни изисквания, определени в член 18 от същия.

13 Приложение V, част I, списък Б от Регламент № 1013/2006 включва по-специално следната категория отпадъци:

„B1120 Отработени катализатори, с изключение на разтвори използвани като катализатори, съдържащи:

– Преходни метали, с изключение на отпадъчни катализатори (отработени катализатори, отработени течни катализатори или други катализатори) от списък А

[…]

– Лантаниди (редки метали):

[…]“,

14 Съображения 1 и 6 от Регламент № 1418/2007 гласят:

„(1) В съответствие с член 37, параграф 1 от Регламент [№ 1013/2006] Комисията изпра[ща] писмено искане до всяка държава, към която не се прилага Решение[то на ОИСР], с което изисква писмено потвърждение, че отпадъците, изброени в приложение III или IIIA към този регламент, износът на които не е забранен съгласно член 36 от регламента, могат да бъдат изнасяни от [Съюза] за оползотворяване в тази държава, както и да бъде посочена контролната процедура, ако има такава, която ще се използва в страната по местоназначение.

[…]

6) В отговорите си някои държави са обявили намерението си да следват приложимите съгласно националното законодателство контролни процедури, които се различават от посочените в член 37, параграф 1 от Регламент [№ 1013/2006]. В допълнение, и в съответствие с член 37, параграф 3 от Регламент [№ 1013/2006], член 18 от този регламент следва да се прилага за такива превози mutatis mutandis, освен ако отпадъците също са предмет на процедурата на предварителна писмена нотификация и съгласие“.

15 От преписката по делото е видно, че Република Ливан е отговорила на искането на Комисията, посочено в съображение 1 от Регламент № 1418/2007, с писмо от 23 юни 2007 г. От текста на това писмо по-специално следва, че вносът на отпадъци в Ливан се регламентира от Базелската конвенция и от министерско решение от 19 май 1997 г. Същото писмо подчертава освен това, че тъй като използваните от Европейската общност кодове се различават от използваните от Република Ливан, последната не желае да поема никаква отговорност в случай на грешка или пропуск в нейния отговор.

16 Към това писмо е приложен изпратеният от Комисията типов въпросник, попълнен от ливанските органи. В него последните посочват по-специално, че когато министерското решение от 19 май 1997 г. не се прилага за дадена категория отпадъци, спомената в този въпросник, за посочената категория се поставя отметката „NA“. Няма такава отметка, що се отнася до код B1120 и до изброените съответстващи на него видове отпадъци. Що се отнася до посочената категория отпадъци обаче, органите са направили отметка в колона 1 от същия въпросник, озаглавена „Вносът на този отпадък в Европейската общност е забранен“.

17 Член 1 от Регламент № 1418/2007 гласи:

„Износът за оползотворяване на отпадъците, изброени в приложение III или IIIA към Регламент [№ 1013/2006], [чийто износ не е забранен] съгласно член 36 от този регламент за някои държави, за които не се прилага [Решението на ОИСР], се урежда съгласно процедурите, посочени в приложението“.

18 Член 1а от този регламент предвижда:

„Когато дадена страна в отговора си на писмено искане, изпратено от Комисията в съответствие с първа алинея от член 37, параграф 1 от Регламент [№ 1013/2006], отбелязва, че по отношение на някои превози на отпадъци тя няма да налага забрана, нито ще прилага процедурата за предварителна писмена нотификация и съгласие, както е описана в член 35 от посочения регламент, за такива превози се прилага mutatis mutandis член 18 от посочения регламент“.

19 Приложението към Регламент №740/2008 съдържа по-специално следното уточнение:

„*Забележка*: Член 18 от Регламент [№ 1013/2006] се прилага за колони в) и г) в приложението към Регламент [№ 1418/2007] по силата на член 1 от настоящия регламент.“

20 Приложението към Регламент №1418/2007 гласи:

„Заглавията на колоните в настоящото приложение се отнасят до следното:

а) забрана;

б) предварителна писмена нотификация и съгласие, както е описано в член 35 от Регламент [№ 1013/2006];

в) никакъв контрол в страната по местоназначение;

г) други контролни процедури ще се използват в страната по местоназначение съгласно приложимото национално законодателство. […]

[…]“.

21 Що се отнася до Ливан, код B1120 е споменат както в колона а), така и в колона г) от посоченото приложение.

Национална правна уредба

22 Член 326, параграфи 2 и 5 от Наказателния кодекс (Strafgesetzbuch) гласи:

„(2) Наказва се [с лишаване от свобода до пет години или глоба] всеки, който превозва отпадъци, по смисъла на параграф 1, в нарушение на забрана или без необходимото разрешение в рамките, през или извън територията, на която се прилага настоящият закон.

[…]

(5) За деяние, извършено по непредпазливост, се предвижда следното наказание:

1. лишаване от свобода до три години или глоба в случаите на параграфи 1 и 2,

[…]“.

23 Член 2, параграф 1 от Правилника за глобите при превозване на отпадъци (Abfallverbringungsbußgeldverordnung) по-специално предвижда, че всяко лице, което умишлено или непредпазливо наруши Регламент № 1418/2007, като изнесе отпадъци в нарушение на член 1 от този регламент, във връзка с колона а) от приложението към него, извършва нарушение на член 18, параграф 1, точка 18, буква а) от Закона относно превозите на отпадъци (Abfallverbringungsgesetz).

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

24 QB е управител на дружеството ALU KAT GmbH, чието седалище е в Bruchsal (Германия), дейността на което се състои по-специално в оползотворяване и обезвреждане на метални отпадъци.

25 Прокуратурата обвинява QB в това, че около 25 май 2009 г. е изпратила в Ротердам (Нидерландия), където са били задържани от нидерландската митница, 3 794 отработени автомобилни катализатора, които са ѝ били предадени от трети лица като отпадъци, за да бъдат оползотворени или обезвредени. След това тези катализатори трябвало да бъдат изнесени в Ливан. Според прокуратурата въпросното лице освен това е знаело, че катализаторите попадат в категорията отпадъци B1120 от приложение IX към Базелската конвенция, и най-малкото си е давало сметка, че вследствие на тази класификация превозът на същите катализатори за Ливан е забранен съгласно член 37, параграф 2 от Регламент № 1013/2006 във връзка с Регламент № 1418/2007.

26 Amtsgericht Bruchsal, която е образувала производство срещу QB на основание член 326 от Наказателния кодекс и член 2, параграф 1 от Правилника за глобите при превозване на отпадъци отбелязва, че конститутивните елементи на нарушенията, посочени в тези разпоредби, няма да са налице, ако се окаже, че износът за Ливан на отпадъци от категория B1120 не е забранен.

27 Посочената юрисдикция обаче има съмнения в това отношение. Тя отбелязва, от една страна, че що се отнася до Ливан, в приложението към Регламент № 1418/2007 отпадъците, които попадат в тази категория са споменати както в колона а), която предвижда забрана на вноса, така и в колона г), която предвижда, че други контролни процедури ще се използват в страната по местоназначение съгласно приложимото национално законодателство. От друга страна, тя отбелязва, че съгласно съображение 6 от този регламент, при положение че в отговорите си някои държави са обявили намерението си да следват приложимите съгласно националното законодателство контролни процедури, които се различават от посочените в член 37,

параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1013/2006, съгласно член 37, параграф 3 от него би следвало за такива превози да се прилага mutatis mutandis член 18 от този регламент, освен ако отпадъците са предмет и на процедурата на предварителна писмена нотификация и съгласие.

28 При тези обстоятелства Amtsgericht Bruchsal решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли разпоредбите на член 37 от [Регламент № 1013/2006] във връзка с [Регламент № 1418/2007] да се тълкуват в смисъл, че съдържат забрана за превоз за Ливан на отпадъци от група B1120 от приложение IX към Базелската конвенция […]?“.

По преюдициалния въпрос

29 В самото начало следва да се отбележи, че видът третиране, който следва да се приложи в настоящия случай спрямо разглежданите в главното производство отпадъци на тяхното крайно местоназначение, не следва със сигурност от констатациите в акта за преюдициално запитване.

30 Ето защо трябва да се напомни, че ако след фактическите преценки, които единствено запитващата юрисдикция е компетентна да извърши, се приеме, че разглежданите в главното производство отпадъци са предназначени да бъдат обезвредени в Ливан, то тогава износът им в тази страна би бил забранен на основание разпоредбите на член 34, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1013/2006, които всъщност предвиждат, че се забранява целият износ на предназначени за обезвреждане отпадъци от Съюза, с изключение на предназначените за държавите от Европейската асоциация за свободна търговия (ЕАСТ), които са страни и по Базелската конвенция.

31 В конкретния случай обаче разпоредбите на правото на Съюза, посочени в преюдициалния въпрос, се отнасят изключително до износа от Съюза на отпадъци, предназначени за оползотворяване.

32 В това отношение следва да се подчертае, че според текста на член 36, параграф 1, буква е) от Регламент № 1013/2006 е забранен износът от Съюза на отпадъци, предназначени за оползотворяване в държавите, за които не се прилага Решението на ОИСР, когато вносът на посочените отпадъци е забранен от страната по местоназначение. Безспорно е, че Република Ливан попада в категорията на страните, за които не се прилага Решението на ОИСР.

33 Освен това, що се отнася до износа на отпадъците, изброени в приложения III и III A към Регламент № 1013/2006, предназначени за оползотворяване в държавите, за които не се прилага Решението на ОИСР, и чийто износ не е забранен съгласно член 36 от този регламент, член 37 от същия предвижда, че Комисията трябва да получи информация относно приложимите процедури, преди да приеме регламент, който взема предвид всички отговори.

34 Както произтича от този член 37, параграф 1, буква и), искането, което Комисията отправя в това отношение до съответните трети страни, в частност има за цел получаването на писмено потвърждение, че отпадъците могат да бъдат изнесени от Съюза за оползотворяване в тези страни. Освен това тази цел е изрично напомнена в съображение 1 от Регламент № 1418/2007.

35 В дадения случай обаче отметката „B1120“ под заглавието „Ливан“ в колона а) от приложението към Регламент № 1418/2007 посочва, че далеч от писмено потвърждение на възможността отпадъци като разглежданите в главното производство да бъдат изнасяни в тази трета страна, органите в последната правят обратното — в техния отговор на искането, изпратено съгласно посочения член 37, параграф 1, те уведомяват официално Комисията, че превозът на такива отпадъци от Съюза за Ливан с цел оползотворяване в тази трета страна е забранен.

36 По-нататък е безспорно, че в това отношение посочената отметка отразява адекватно съдържанието на отговора на ливанските органи, тъй като, както бе посочено в точка 16 от настоящото решение, от приложението към тяхното писмо от 23 юни 2007 г. е видно, че що се отнася до отпадъците, попадащи в категория B1120, посочените органи са направили отметка в колона 1, озаглавена „Внос[ът] на този отпадък в Европейската общност е забранен“.

37 От гореизложеното следва, че в дадения случай забраната за износ за Ливан на отпадъци, попадащи в категория B1120, следва от това, че тази трета държава е забранила техния внос, така че посочената забрана за износ се налага както предвид член 37 от Регламент № 1013/2006 и отметката за тази категория отпадъци в колона а) от приложението към Регламент № 1418/2007 под заглавието „Ливан“ — единствените разпоредби, посочени в преюдициалния въпрос — така и, както правилно изтъква Комисията, предвид член 36, параграф 1, буква е) от Регламент № 1013/2006.

38 Що се отнася до обстоятелството, което е в основата на въпроса на запитващата юрисдикция, а именно фактът, че що се отнася до Ливан, категория B1120 е възпроизведена също и в колона г) от това приложение, се налага следният извод.

39 От една страна, в това отношение не може да се приеме направеното от Комисията пояснение, според което, когато трета страна е посочила, че забранява вноса на своята територия на определен вид отпадъци, „контролните процедури, които се различават от посочените в член 37, параграф 1 от Регламент № 1013/2006“ и които са споменати в съображение 6 от Регламент № 1418/2007, се отнасяли до тази забрана на внос. Всъщност следва да се напомни, че посочените в този член 37, параграф 1 контролни процедури, а именно предвидените в член 18 или 35 от Регламент № 1013/2006, по същество са свързани изключително с отпадъците, чийто внос не е забранен по принцип.

40 От друга страна, от едно друго пояснение на Комисията е видно, че отметката за категорията отпадъци B1120 в тази колона г) била последица от изразената от ливанските органи резерва в гореспоменатото им писмо от 23 юни 2007 г., що се отнася до последиците, които могат да се отдадат на евентуални различия в кодификациите, присъщи на категориите отпадъци, възприети от Общността и от Република Ливан.

41 Каквито и да са били точно причините, поради които Комисията е въвела тази отметка, остава обстоятелството, че във всеки случай тя не може да постави под съмнение извода, съдържащ се в точка 37 от настоящото съдебно решение, според който съгласно действащото право на Съюза износът на отпадъци от категория B1120 от Съюза за Ливан е забранен, нито следователно, и обратно на поддържаното от QB, да обоснове прилагане на предвидената в член 18 от Регламент № 1013/2006 процедура.

42 Всъщност отметката в посочената колона г), че „други контролни процедури ще се използват в страната по местоназначение съгласно приложимото национално законодателство“, трябва да бъде тълкувана в светлината на Регламент № 1013/2006 и в съответствие с него.

43 Съгласно член 37, параграф 1 от този регламент обаче в срок от 20 дни от влизането в сила на посочения регламент Комисията изпраща писмено искане до всяка държава, към която не се прилага Решението на ОИСР, с което изисква писмено потвърждение, че отпадъците могат да бъдат изнесени от Съюза за оползотворяване в тази държава и посочване на контролната процедура, ако има такава, която ще се използва в страната по местоназначение. Този параграф 1 предвижда също, че на всяка държава, към която не се прилага Решението на ОИСР, се дават следните възможности, а именно, забрана, процедура на предварителна писмена нотификация и съгласие като описаната в член 35 от Регламент № 1013/2006 или никакъв

контрол в страната по местоназначение. От своя страна член 37, параграф 3 от този регламент уточнява, че ако не е предвиден никакъв контрол, за превозите на съответните отпадъци се прилага член 18 от него.

44 От тези разпоредби произтича, че посочването на контролната процедура, ако има такава, която би била приложена за отпадъците в страната по местоназначение, също както и евентуалното прилагане за превозите на тези отпадъци към тази страна на обикновената процедура на информиране, предвидена в член 18 от Регламент № 1013/2006, по необходимост предполага, че тези отпадъци могат да бъдат изнасяни от Съюза, за да бъдат оползотворени в тази страна.

45 Овен това, що се отнася до посочения член 18 и позоваването на тази разпоредба, извършено в съображение 6 от Регламент № 1418/2007, следва да се добави, че член 1а от същия регламент изрично потвърждава, че само когато дадена страна в отговора си на писмено искане, изпратено от Комисията в съответствие с член 37, параграф 1, първа алинея от Регламент № 1013/2006, отбелязва, че „по отношение на някои превози на отпадъци тя няма да налага забрана“, нито „ще прилага процедурата за предварителна писмена нотификация и съгласие, както е описана в член 35 от посочения регламент“, за такива превози се прилага mutatis mutandis член 18 от същия регламент.

46 Също така уводната бележка от приложението към Регламент № 740/2008, която уточнява, че член 18 от Регламент № 1013/2006 се прилага за колони в) и г) от приложението към Регламент № 1418/2007 съгласно член 1 от този регламент, по същия начин трябва да бъде възприемана в смисъл, че посочената в този член 18 процедура се прилага само в случай че дадена категория отпадъци се съдържа в едната от тези две колони в) или г), с изключение на всяко едновременно възпроизвеждане в колона а) или б), свързани съответно със забраната на вноса и с прилагането на процедурата, предвидена в член 35 от Регламент № 1013/2006.

47 Накрая следва да се отбележи, както посочва генералният адвокат в точки 65—68 от своето заключение, че тълкуването на разпоредбите на член 36 във връзка с член 37 от Регламент № 1013/2006 и от Регламент № 1418/2007, според което отметката в приложението към последния регламент за забрана на вноса на категория отпадъци в трета страна е достатъчна да установи наличието на забрана за износ на такива отпадъци от Съюза към тази трета страна и да изключи всяко прилагане на член 18 от Регламент № 1013/2006, е единственото, което съответства на целите, които преследва в дадения случай правната уредба на Съюза.

48 Що се отнася до въпроса дали разпоредбите на правото на Съюза са достатъчно ясни, за да могат да се установят конститутивните елементи за квалифициране по националното наказателно право на дадено деяние в съответствие с принципа за законоустановеност на престъпленията и наказанията, както отбелязва генералният адвокат в точка 71 от своето заключение, той зависи от преценката на запитващата юрисдикция. В това отношение обаче следва да се напомни, че посоченият принцип представлява общ принцип на правото на Съюза, прогласен по-специално в член 49, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Този принцип, който държавите членки са длъжни да спазват по-специално когато предвиждат наказание, чиято цел е да санкционира неизпълнение на разпоредбите на правото на Съюза, предполага законът ясно да определи престъпленията и наказанията за тях. Това условие е изпълнено само когато от редакцията на приложимата разпоредба и при нужда чрез тълкуването ѝ от съдилищата правните субекти могат да разберат за кои действия и бездействия се предвижда наказателна отговорност (в този смисъл вж. по-специално Решение от 13 юли 1989 г. по дело Wachauf, 5/88, Recueil, стр. 2609, точка 19, Решение от 3 май 2007 г. по дело Advocaten voor de Wereld, C-303/05, Сборник, стр. I-3633, точки 49 и 50, както и Решение от 31 март 2011 г. по дело Aurubis Balgaria, C-546/09, още непубликувано в Сборника, точки 41 и 42).

49 Предвид всичко гореизложено на поставения въпрос следва да се отговори, че разпоредбите на член 36, параграф 1, буква е) във връзка с член 37 от Регламенти № 1013/2006 и № 1418/2007 трябва да се тълкуват в смисъл, че износът от Съюза за Ливан на предназначени за оползотворяване отпадъци, попадащи под код B1120, който фигурира в списък Б на част 1 от приложение V към Регламент № 1013/2006, е забранен.

По съдебните разноски

50 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени от италианското правителство, както и от Комисията, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

Разпоредбите на член 36, параграф 1, буква е) във връзка с член 37 от Регламент (ЕО) № 1013/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2006 година относно превози на отпадъци и на Регламент (ЕО) № 1418/2007 на Комисията от 29 ноември 2007 година относно износа за оползотворяване на някои отпадъци, изброени в приложение III или IIIA към Регламент № 1013/2006 в някои страни, за които Решението на ОИСР относно контрола върху трансграничното движение на отпадъци не се прилага, изменен с Регламент (ЕО) № 740/2008 на Комисията от 29 юли 2008 година, трябва да се тълкуват в смисъл, че износът от Европейския съюз за Ливан на предназначени за оползотворяване отпадъци, попадащи под код B1120, който фигурира в списък Б от част 1 от приложение V към Регламент № 1013/2006, е забранен.

Подписи

i — Името на страна по делото, във встъпителната част, в горния колонтитул и в точки 2, 24, 25, 26 и 41 е заменено с букви вследствие на искане за анонимизиране.